

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE OUDIJZER HANDELAAR

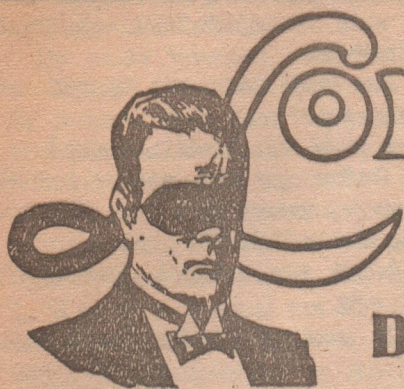
N° 2667

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE OUDIJZER HANDELAAR

HOOFDSTUK I

REGINALD PUNCH WIL HOGER OP

Een van de prachtigste huizen van de Cromwellstreet wordt bewoond door Lord William Aberdeen, de bekende Londense filantroop.

Het huis zelf is niet zo groot en dat is maar goed ook, want het personeel van zijn lordschap is klein, hij kan volstaan met een oude huishoudster, een kamerbediende van Franse origine, met spierwit haar, geheten Gaston, en een kok, die echter 's avonds naar huis gaat.

De huishoudster heeft verder nog de beschikking over een werkmeid.

Dat kleine personeel is er aan gewend, dat de gewoonten van zijn lordschap

bijzonder ongeregeld zijn.

Het is echt niet verwonderlijk, als hij 's nachts niet thuis komt, of pas erg laat, tegen een uur of drie, vier en niemand vindt het meer vreemd, als Lord Aberdeen om tien uur in de ochtend plotseling naar Parijs, naar Madrid of zelfs naar New York vertrekt, zonder dat daarvan nog een uur geleden sprake was.

Hij heeft een grillige natuur en daarmee houden de oude huishoudster en Gaston rekening.

Zij hebben overigens een voortreffelijke meester aan hem, die zij op de

banden dragen en datzelfde kan gezegd worden van Charles Brand, de jonge vriend van zijne lordschap, die tot taak heeft de eindeloze lijsten bij te houden, waarop de namen genoteerd staan van al de mensen, die op een of andere manier, in geld, of in morele steun hulp ontvangen van de algemene bekende weldoener.

Achter het huis ligt een grote tuin, zeker erg groot voor deze buurt en waarin de garage en het tuinhuis gemakkelijk een plaatsje vinden.

Lord Aberdeen is een groot planten-liefhebber en men kan hem vaak in zijn tuin bezig zien met tuinieren.

Het was omstreeks half drie in de middag en Lord Aberdeen zat met zijn vriend Charles Brand in zijn werkkamer een ruim en gunstig gelegen vertrek, waarvan de beide ramen op de tuin uitkeken.

Zijn lordschap zat voor zijn bureau en bestudeerde met grote aandacht een stuk papier met een aantal namen, dat Brand hem net had gegeven.

De beide heren waren dadelijk na de lunch naar de werkkamer gegaan, omdat zij, als gevolg van een vrij langdurige reis van Lord Aberdeen een beetje achter waren geraakt met hun administratief werk.

Juist had Zijn Lordschap de lijst doorgelezen, terwijl hij nu en dan een goedkeurend gebrom liet horen, toen er geklopt werd en de oude Gaston binnen kwam.

— Pardon, mylord, voor het geval ik u stoer, daar is een heer, die u wil spreken.

— Een echte heer, Gaston, of iemand, die er als een heer uitziet? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij de lijst neerlegde.

De oude kamerbediende haalde verlegen zijn schouders op en zei:

— Ik weet het niet precies, mylord, hij kwam in ieder geval in een heel grote auto voorrijden, met een chauffeur in livree.

— Hoe is de naam van de man met die dure auto?

— Hier is zijn kaartje, mylord.

En Gaston gaf zijn meester een visitekaartje, waarop deze las: Reginald Punch, Maida Vale, 93.

— Nooit van gehoord, bromde hij in zich zelf.

— Ik wel! zei Charles Brand zachtjes.

Hij boog zich over naar Lord Aberdeen en ging fluisterend verder:

— Hij staat op het nieuwe lijstje.

— Dat verandert de hele zaak, zei Lord Aberdeen, na het horen van de geheimzinnige woorden, die voor hem echter heel gewoon schenen te zijn.

Hij wendde zich naar Gaston en vervolgde:

— Zeg meneer Punch, dat ik direkt bij hem kom. Je hebt hem zeker in de ontvangkamer gelaten?

— Ja mylord, daar zit hij en bekijkt uw schilderijen. Hij vindt ze niet erg mooi, de lijsten zijn zo smal, zegt hij.

— O, is het zo iets, antwoordde Lord Aberdeen en hij en Charles bleven weer alleen.

Toen de voetstappen van Gaston helemaal waren weggestorven, zei Brand zachtjes:

— Ik zei al, dat ik de man op je lijstje gezet heb. Ik ken hem een beetje, hij is buitengewoon rijk.

— Hoe is hij dat geworden?

— Ik geloof in plastic. Hij was oudijzerhandelaar, om het maar ronduit te zeggen. Hij heeft enorm veel geluk gehad met dit goedje en dat heeft hem er in een paar jaar boven Jan geholpen.

— Dan is het dus wel waarschijnlijk.

dat ik niet alleen met de man te doen zal krijgen als Lord Aberdeen, maar ook als John Raffles.

De beide vrienden verlieten nu de werkkamer en zoals de oude van de beide mannen daar door de gangen van zijn huis liep, zou men zeker geen ogenblik hebben kunnen vermoeden, dat hij inderdaad de lang gezochte gentleman-inbreker John Raffles was in eigen persoon, de grootste vijand van Scotland Yard en meer speciaal van Phileas Baxter en van James Sullivan, respectievelijk hoofdinspekteur en detektive.

Na een paar gangen te zijn doorgelopen en een trap te zijn afgegaan, staken de beide vrienden de hall van het huis over.

Daar vonden zij een man, die als weinige anderen 't stempel, van zijn veranderde levensomstandigheden droeg.

Hij was groot, zwaar, rood en glimmend.

Zijn wangen hingen in dikke plooiën op zijn boord neer, als bij een bulldog en zijn kleine ogen verdwenen bijna helemaal achter dikke plooiën spek.

Als de heer Punch wenkbrauwen had, dan kon men dat toch bijna niet zien, daar ze erg licht van kleur waren, net als zijn haar, dat als varkensborstels omhoog stond.

Hij droeg een lichtgrijs zomerpak, met een geruit vest, waarop een dikke gouden horlogeketting bungelde en dikke vingers schitterden van de ringen.

De bezoeker was op dit ogenblik bezig met het bestuderen van een prachtige Rubens, een origineel, dat Raffles heel wat geld gekost had.

Hij keerde zich om, kwam de heer des huizes met een joviaal gebaar tegemoet en stak hem zijn hand toe, breed als de vin van een walrus.

Raffles raakte de vingertoppen even

aan, wees de bezoeker een stoel en zei:

— Ik zie dat u mijn schilderijen bekijkt, mijnheer Punch en ik hoop, dat ze in uw smaak vallen.

— Ja, ja, dat gaat wel, mylord.

Hij wees op de Rubens en ging verder:

— Ik heb ook zo 'n ding, een knulende vrouw met een kind op haar scheet, maar dat is veel groter en ook niet zo oud. Maar anders prima hoor! Werkelijk een mooi stukkie. Maar de lijst kon wel eens een beetje nieuw verguldsel hebben; als u bij gelegenheid eens bij mij komt, dan zal ik u naar een kamer brengen, die vol hangt met schilderijen, en allemaal olieverf, mylord.

— Ik hoop het eens te bekijken, mijnheer, zei Raffles glimlachend. En zou u nu zo goed willen zijn mij het doel van uw bezoek te vertellen?

— Dat zullen we, mylord! zei Punch, terwijl hij voorzichtig op een stoel ging zitten, die niettemin verdacht kraakte onder zijn gewicht.

Hij haalde een sigarenroker van echt krokodillenleer te voorschijn, opende hem en hield hem Raffles voor.

— Opsteken? vroeg hij joviaal.

— Het is erg vriendelijk van u, mijnheer Punch, maar ik rook nooit sigaren zo vroeg in de middag.

— Dan is het zeker wel toegestaan, dat ik er zelf de brand insteek?

— Ik zou u niet graag weerhouden.

Reginald Punch haalde een gouden aanstekertje te voorschijn en een ogenblik later blies hij met kennelijk genot een dikke rookwolk uit.

— Er gaat toch niets boven echte Havana's van vier shillings het stuk, zei hij met een zucht van voldoening. Vindt u het duur, mylord?

— Dat hangt er van af, mijnheer iemand, die er niets van weet, is het een

vermogen.

— Haha, een goede mop. Hoe vindt u mijn wagentje? Twaalf cylinder Rolls Royce, pas uit de fabriek, vijfenvijftig honderd pond.

— U somt daar haar goede hoedanigheden zo volledig op, mijnheer Punch, dat ik mijn oordeel wel voor mij kan houden, zei Raffles glimlachend. Ik ken het merk en ik waardeer zijn goede eigenschappen. Alleen, ik hoop, dat u het mij niet kwalijk neemt, staat die vuurrode kleur mij niet erg aan.

— Dacht ik al, dacht ik al, riep Punch uit. Al die adellijke heren hebben altijd wat over de kleur te zeggen.

— Maar zou u mij niet eens willen vertellen, wat mij eigenlijk de eer van uw bezoek verschaft?

— Daar kom ik dadelijk op, mylord! Laat ik maar met de deur in huis vallen, ik zou graag lid van de Windsor Club willen worden.

Raffles en Brand keken elkaar snel aan en daarna antwoordde de eerste:

— Dat is een loffelijk voornemen, mijnheer Punch. En ik hoop, dat u er zult in slagen. Ik snap echter niet zo goed...

— Daar kom er dadelijk op. Ik weet dat het een deftige club is en omdat ik vroeger in het oude ijzer heb gezeten, daar geneer ik mij niet voor, hoor, nee, om de rommel niet, daarom ben ik bang, dat zij mij misschien zouden weigeren, als ik geen ruggesteuntje had, en daaraan stel ik mij natuurlijk niet graag bloot, dat begrijpt u wel.

— Ja, dat kan ik mij levendig voorstellen, antwoordde Raffles, die de zaak begon te interesseren.

— Nu ben ik eerst naar de president van uw club gegaan, maar die maakt een lange reis in het buitenland en toen was ik natuurlijk op de vice-president

aangewezen, en nu kom ik bij u om u te vragen, of u niet zo goed wilt zijn, mij een zetje te geven. Een man van mijn stand moet lid zijn van een fijne club, heb ik gehoord, anders is hij geen knip voor zijn neus waard.

— Men heeft u goed ingelicht, mijnheer Punch, en als het van mij afhangt, dan zult u lid van de Windsor Club worden. Ik maak er u echter opmerkzaam op, dat ik de ballotage niet kan beïnvloeden.

— Wie is dat, die ken ik niet. Zeker een Fransman?

— Pardon, ik heb mij waarschijnlijk niet duidelijk genoeg uitgedrukt, antwoordde Raffles hoffelijk, terwijl Brand zich vlug omdraaide, om niet in de lach te schieten, ik bedoelde dat ik geen invloed kan uitoefenen op de toelating zelf. U weet waarschijnlijk, dat over uw aannemen als lid beslist wordt door middel van witte en zwarte kogels, die de leden in een bus gooien. Maar ik geloof u wel te kunnen toezeggen, dat ik al mijn best zal doen, om de leden gunstig voor uw candidatuur te stemmen.

— Dat is alles, wat ik van u verlang, mylord! riep de voormalige oudijzerhandelaar uit en weer stak hij zijn brede zwemvin uit, waarvan Raffles alleen weer de toppen aanraakte. Dan zal ik u niet langer ophouden, moeder de vrouw, ik wil zeggen, mevrouw Punch, wacht op me, om een ritje te gaan maken. Komt u eens bij mij aanwippen? Helemaal sang *façong*, ik houd niet van drukte, al zeg ik het zelf. Allemaal heel gewoon en sang *chenee*, een glaasje champagne, een hapje oesters en voor de rest geen nieuws. En nu de groeten, mylord, en u ook, meneer dinges, ik ben uw naam vergeten.

En hiermee was hij verdwenen, de andere twee stomverbaasd achterlatend.

HOOFDSTUK II

EERSTE VERKENNINGEN

Raffles haalde in gedachten een sigaret uit zijn koker, stak die aan en zei toen tegen Brand:

— Wij hebben al met heel wat van dergelijke parvenu's te maken gehad, maar dit is werkelijk een uniek staaltje, de man is bijna net zo erg als die rare vent, die absoluut graaf of baron wilde worden, en die wij in het noorden van Italië het papierén kasteel hebben aangesmeerd met titel en al. (*)

— Natuurlijk herinner ik mij dat, die goede Visconti di Bompis. Het was de beste mop, die wij in lange tijd uitgehaald hadden.

— Welnu, ik geloof, dat deze heer Punch van hetzelfde maaksel is. En toch heeft hij iets sympathieks, hij maakt er tenminste geen geheim van, dat hij een heel onbeschaafd mens is en hij verloochent zijn afkomst niet. Ik ben er om verschillende redenen blij om, dat de man op ons lijstje staat. Heb je zijn omstandigheden al eens nader onder de loupe genomen?

— Ik weet alleen maar, dat hij getrouwd is, een dochter heeft en ook nog

een pleegdochter, een meisje van een jaar of twintig, ik geloof, een wees, de dochter van een neef of zwager, die nu bij hem in huis woont.

— Ken je het huis?

— Nee, zover ben ik nog niet gekomen.

— Nu het heeft geen haast, dat vinden wij later wel uit.

— Denk je er werkelijk over, om die man behulpzaam te zijn bij zijn poging om lid van de Windsor Club te worden?

— Waarom niet? Om je de waarheid te zeggen, laat het mij volkomen koud, wie er lid van is en of het met die zogenaamde stand een beetje bergaf gaat. Ik meen mij te herinneren, dat wij de laatste tijd leden hebben aangenomen, met wie wij niet graag in gezelschap zouden worden gezien, alleen omdat zij zo bijzonder rijk waren.

— Dat is zo en dat heeft het pell van de Windsor Club zeker niet verhoogd. Dus, als alles goed gaat, zullen wij de heer Reginald Punch binnenkort als nieuw lid mogen verwelkomen.

— Nu, mijn welkomsgroet zal niet bijzonder geestdriftig zijn, zei Raffles schouderophalend. Ik ben alleen blij, dat ik hem daardoor des te beter in de

(*) Men zie hiervoor in een van onze voorgaande nummers.

gaten kan houden. Zullen wij nu maar eens verder gaan met ons lijstje? Die man heeft ons erg opgehouden.

— Dat is prima.

Een ogenblik later waren de beide vrienden weer gebogen over de lijst met namen van hulpbehoevenden en luisterde de gentleman-inbreker vol aandacht naar de uiteenzettingen van Charles Brand die al de personen zelf bezocht had, om zich zelf persoonlijk te overtuigen, of zij werkelijk steun nodig hadden.

Nadat zij ruim twee uren gewerkt hadden, en Raffles een aantal adressen had overgenomen van het lijstje, kleedden de vrienden zich voor het diner, dat zij die dag in het Carlton Hotel zouden gebruiken, om daarna naar het Criterion te gaan, waar een heel nieuw programma zou gaan.

Het was bij zessen, toen de grote blauwe wagen voor de deur stopte, bestuurd door James Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw, en die, door zijn enorme kracht al dikwijls van groot nut was geweest bij heel wat gevaarlijke avonturen van zijn meester.

Een half uur later stond de auto stil voor het luxueuze hotel en de vrienden stapten de prachtige eetzaal binnen.

Het was er al tamelijk druk, maar de gediensstige kelner bracht hen naar een tafeltje, niet ver van het podium, waarop het klein orkestje speelde.

Raffles liet zijn blikken even in het rond gaan en vestigde ze toen met een uitdrukking van schrik op een kleine groep mensen, die niet ver van de gang zaten.

Een lid van dat troepje had hij dadelijk herkend, ofschoon hij met de rug naar hen toezat.

Het was Reginald Punch in hoogst eigen persoon.

Hij zat te eten alsof hij planken zaagde en werkte hard met beide armen, ver voorovergebogen.

Naast hem, halverwege met haar brede rug naar Raffles en Brand toegekeerd, zat een dikke vrouw, in een zijden toilet, dat haar aan alle kanten om het vette lichaam spande.

Aan de andere kant van de tafel zaten twee meisjes in avondjapon, ongeveer twintig jaar oud, de een hoogblond, de ander ravenzwart, de een met heldere blauwe ogen, de andere met levendige zwarte kijkers, de een een volslank, de andere lenig als een riet.

Zij zaten zo, dat Raffles en Brand hen precies in het gezicht konden zien.

Brand had nu ook al de familie in het oog gekregen en zei zachtjes:

— Die dikke vrouw is de echtgenote, de blonde jongedame is de dochter, Margret, en de zwarte is de pupil, Maud.

— Aangenaam kennis te maken, zei Raffles op zachte toon en met een lichte buiging in de richting van de ijverig etende familie. Het moet bepaald een vermaak zijn, zo 'n soort man te bestelen. Hij leent er zich opmerkelijk goed voor. Kijk die man nu toch eens eten.

Raffles keek een ogenblik geamuseerd naar het schouwspel en merkte toen zachtjes op:

— Het zal noodzakelijk zijn, dat wij daarginds de inrichting van het huis een beetje nader bestuderen. Ik wilde wel, dat een van ons beiden daar zijn intrek kon nemen, tijdelijk natuurlijk, om zich op de hoogte te stellen van de gewoonten van deze vent.

— Waarom zou je er gewoon niet eens op bezoek gaan? De goede man heeft je toch uitgenodigd.

— Dat zal ook nog wel gebeuren, maar het is niet voldoende. Aan een

visite hebben wij niet genoeg voor zo'n onderneming. Mensen van zijn soort die zoveel geld verdiend hebben, zijn er tamelijk bang voor, het weer te verliezen en nemen doorgaans veel maatregelen om het te beschermen. Die moet ik weten, voordat ik mijn slag kan slaan.

— Ja, dan zou het misschien het beste zijn, als een van ons daar een betrekking probeerde te krijgen. Op die onderwetse, maar beproefde manier kan men nog altijd het beste de plaatselijke gesteldheid opnemen. Het is jammer, dat je mij juist hebt opgedragen, een kleine reis naar het noorden van Schotland te ondernemen, in verband met je plannen, daar een sanatorium voor spastische kinderen te stichten.

— Dat is waar ook, antwoordde Raffles. En dat mag niet worden uitgesteld, want er zijn nog meer liefhebbers voor de grond, die wij op het oog hebben. Nee, je moet daar beslist heen. Nu, dan zal ik zelf mij wel aanbieden. Allicht is er een huisknecht of een chauffeur nodig. Een dergelijk man zal er natuurlijk wel minstens een half dozijn bedienden op nahouden.

— Elf, Edward.

— Wel verbazend! Dan is hij wel erg groot behuisd.

— Dat is hij ook. Hij bewoont een van de grootste huizen aan de Maida Vale en je weet hoe groot de huizen daar zijn.

— Zoveel te beter en zoveel te meer kans heb ik, dat er een mannetje te weinig is.

Raffles bleef een ogenblik zwijgend naar het groepje kijken en ging toen verder:

— Die pupil van onze man is werkelijk een mooi meisje. Hoe heet zij ook weer?

— Maud, Maud Elfridge.

— Juist. Waarom bloest zij ineens zo? Waarom heeft zij plotseling zoveel belangstelling voor de asperges op haar bord?

— Daar komt de jonge Prentice Gardner voorbij, die hen groet. Zou het daarom misschien zijn?

— Best mogelijk. Dan heeft zijn voorbijgaan ook een bijzondere uitwerking op de dochter. Haar naam?

— Margaret.

— Ja, juist, op de lieve blonde Margaret. Want ook zij wordt vuurrood, wat haar werkelijk allerliefst staat. En onze vriend Gardner is een gelukkig man te noemen. Als twee lieve jonge meisjes zo blozen, wanneer men voorbijgaat dan pleit dat voor die man.

Op dat ogenblik was de jongeman, die het onderwerp van de belangstelling van Brand en Raffles vormde, verder gelopen en hij stond nu vlak naast het tafeltje van de beide vrienden.

Toen pas zag hij hen en kwam met een glimlach om de lippen dichterbij.

Prentice Gardner was nog jong, hoogstens drieëntwintig jaar, met een prettig, open gezicht en tintelende, donkerblauwe ogen.

Hij was in rok en deze kleding deed zijn slanke, gespierde gestalte goed uitkomen.

Raffles en Brand kenden hem van de Windsor Club, waar hij de laatste tijd echter zelden kwam, want hij had een groot gedeelte van het fortuin, dat zijn vader hem niet lang geleden had nagelaten, in een eigen onderneming gestoken, die veel tijd en energie vergde.

— Wat zwerft u daar rond, beste Gardner? vroeg Raffles, terwijl hij de jongeman de hand toestak. Zoekt u kennissen?

— Jazeker, antwoordde Raffles. Werkt hij nog altijd even hard?

— Te hard naar mijn zin, mylord. U weet, dat ik hem dadelijk op de fabriek heb genomen, toen ik hoorde dat hij afgestudeerd was. Hij is bijzonder knap en buitengewoon ijverig. Als hij zo voortgaat, zal ik zijn salaris binnenkort kunnen verhogen, ha, ha, het is wel typisch, dat ik een oude schoolkameraad op die manier tot werkgever ben!

— Nu, u had een slechtere kunnen treffen, beste Gardner, antwoordde Raffles. Maar nu zou ik u vriendelijk willen vragen, blijf hier niet te lang praten. Die dikzak daarginds, Reginald Punch, schijnt u te kennen, of tenminste de jonge dames in zijn gezelschap, en als de goede man omkijkt en u hier bij mij ziet, dan is hij in staat, met zijn servet om zijn vette nek, hierheen te komen.

Prentice had even omgekeken en zei nu glimlachend:

— Ja, hij is geen bijzonder prettig man. Maar hoe vindt u zijn pupil?

Raffles hoefde maar even naar het gezicht van de jongeman te kijken, om te weten, wat er in Gardner omging.

— Wel, het is een lief meisje, zou ik zo zeggen, zei hij droogjes. Zij ziet er heel goed uit.

— Nietwaar? zei de jonge fabrikant met een warme klank in zijn stem.

— Maar hoe vindt u nu de dochter? vroeg Brand. Is zij niet reuze leuk?

— O, zij ziet er niet kwaad uit, zei Gardner met die onverschilligheid van de verliefde, die helemaal in beslag is genomen door een ander voorwerp van verering.

— Niet kwaad? riep Brand verontwaardigd uit. Maar kerel, zij is een schoonheid. En een schoonheid, die waarschijnlijk een paar miljoen zal meebrengen.

— Dat laat mij volkomen koud, Charles, zei Prentice schouderophalend. En Dick ook, daar ben ik zeker van.

— Ah zo, is je vriend Dick al zover, dat hij op dat punt een gevestigde overtuiging heeft? antwoordde Brand lachend. Nu, wij zullen je maar niet langer ophouden, je hart zal wel ergens anders heen trekken.

— Mijn hart zeker, als het daar alleen van afhing... zei Prentice Gardner zuchtend.

En met deze woorden nam de jonge fabrikant afscheid van de twee vrienden.

HOOFDSTUK III.

IN HET HOL VAN DE LEEUW

Raffles keek Prentice Gardner met een eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht na, toen deze weer terugliep en nogmaals een lichte buiging voor het gezin Punch maakte.

— De meisjes geven een herhaling van de opvoering van net, zei hij spottend. Zij blozen om het hardst.

— Ja, ik vrees hier voor een kleine tragedie; ik ben bang, dat zij alle twee verliefd zijn op onze vriend Prentice, zei Brand. Als dat maar goed afloopt!

— Ik geef Margaret totaal geen kans, zei Raffles schouderophalend. Het is duidelijk, dat onze vriend Prentice zijn zinnen gezet heeft op Maud en ik geloof, dat hij er wel de man naar is, om zijn wil door te zetten.

— Maar lieve hemel, wat is dat? zo viel hij zichzelf in de rede.

Er was inderdaad reden genoeg toe, want Reginald Punch, die waarschijnlijk door zijn dochter of door zijn vrouw op de hoogte was gebracht van het feit, dat Prentice Gardner een kort bezoek had gebracht aan het tafeltje van zijn nieuwe kennis, had het hoofd omgedraaid, Lord Aberdeen in het vizier gekregen en stond nu met veel om-

slag op, na de schotel met hors d'oeuvres behoorlijk te hebben leeggegeten.

Hij veegde zijn mond af met zijn servet, dat nog steeds om zijn hals gebonden was en kwam druk gebarend, terwijl hij al in de verte begon te roepen, op Raffles toe.

— Zo, Lord Aberdeen. Blij je te zien, riep hij, en op vijftien passen van het tafeltje maakte hij al aanstalten om zijn hand uit te steken. Verdikkeme, was toch bij ons komen zitten, hoe meer zielen hoe meer vreugd, zeg ik maar. Je geneert je toch niet, omdat ik miljonair ben? Kom, dat is maar onzin, hoor. Ik ben helemaal niet trots, al ben ik nu boven Jan en ik ga graag met iedereen om, natuurlijk tot een zekere hoogte.

Op deze manier schreeuwend, tot groot vermaak van de omzittenden, had hij het tafeltje van Raffles bereikt en stak hem nu zijn rode, vlezige hand toe.

Als van ouds raakte Raffles eventjes de vingertoppen van de man aan en zei:

— Ik heb een kleine eigenaardigheid, mijnheer Punch, en dat is, dat ik het liefst met mijn vriend alleen dineer. Hoe gaat het overigens?

— Wel, prima natuurlijk, mijn waarde heer. En hoe staat het met de bal-lot?

— Neemt u mij niet kwalijk, mijnheer Punch, maar daarvan heb ik nog geen werk kunnen maken, de tijd was nog wel wat kort, dat moet u zelf toegeven. Ik beloof u echter, dat ik mijn best zal doen, nog vanavond, nadat ik naar het « Criterium » ben geweest, spreek ik een groot aantal leden op de club en dan zal ik over uw zaak spreken.

— Gaat u naar het « Criterium »? Verdraaid, dat treft! riep de miljonair gul uit. Daar gaan wij ook net heen. Rij met ons mee, geneer je niet, er is plaats in de auto.

— Uw aanbod is erg vriendelijk, mijnheer Punch, maar ik zal er geen gebruik van maken, antwoordde Raffles met een flauw lachje. Ik heb mijn eigen auto voor het Carlton staan.

— Nu, het was goed gemeend, hoor. Maar u komt ons in ieder geval morgen toch eens opzoeken om het resultaat van uw besprekingen met de leden te vertellen?

— Ik hoop er tijd voor te kunnen vinden, mijnheer Punch, zei Raffles, maar zonder enige geestdrift. Bent u morgenmiddag om drie uur thuis?

— O, voor goede vrienden ben ik altijd thuis, en vooral als ik vooruit ge-waarschuwd wordt.

En met deze verzekering wuifde hij zijne lordschap en Charles Brand genadig toe en keerde naar zijn dames te-rug.

Toen hij weer zat en als uitgehongerd op een portie asperges aanviel, die hij met mes en vork in kleine stukjes sneed, zei Brand:

— Denk je er werkelijk morgen heen te gaan?

— Natuurlijk, en ik zou je wel willen vragen mee te gaan. Het is goed, als men van tevoren het terrein van zijn werkzaamheden eens kan onderzoeken, dat bespaart moeite en tijd.

De beide vrienden spraken nog enige tijd door over het onderwerp, dat hen nu sterk interesseerde, maar intussen hielden zij het groepje Punch en ook Prentice Gardner goed in het oog.

De jonge fabrikant had eindelijk een lege stoel gevonden aan een klein tafeltje en vandaar wisselde hij voortdu-rend steelse blikken met Maud Elfridge.

Na enige tijd zei Brand hoofdschud-dend:

— Onze jonge vriend moet wel erg verliefd zijn. Ik heb hem al eens met zijn vork in de sauskom zien prikken, terwijl hij zijn blikken gevestigd hield op dat mooie, donkere jonge meisje.

— Ik wens hem het beste, dat is alles wat ik zeggen kan, zei Raffles.

De twee vrienden hadden nu hun maaltijd beëindigd en Raffles had de kelner gevraagd zijn auto te laten voor-komen.

Het toeval wilde, dat Raffles en Brand bijna tegelijkertijd met de fami-lie Punch de hall van het grote hotel bereikten, waar de twee auto's net ach-ter elkaar waren komen voorrijden.

— Is dat uw wagentje? Dat blauwe dingetje? vroeg de plastic-fabrikant, wijzend op de kleine, maar soepele Mor-ris.

— Ja, mijnheer Punch, antwoordde Raffles glimlachend. Bevalt zij u nogal?

— Een aardig wagentje, maar een beetje klein, zou ik zeggen.

— Zeven plaatsen, zei Charles Brand glimlachend.

— Zeven! In mijn wagen kunnen ge-makkelijk negen mensen zitten. Nu, ie-der zijn meug, maar eerlijk gezegd vind

ik mijn Rolls Royce mooier. En wat zegt u van die vent voorin? Chique, hé?

— Daarop let ik steeds minder, mijnheer Punch, antwoordde Raffles. Voor mij is de hoofdzaak, dat mijn chauffeur goed sturen kan, en ik word liever veilig door de straten van Londen gebracht door een man, die misschien niet erg zuiver geschoren is, dan dat ik tot splinters word gereden door een heerschapp, dat een uur in de wind naar Patchouli ruikt.

— Ik wilde, dat mylord dat eens tegen onze chauffeur John zei, riep nu Margaret lachend uit. Want hij ruikt werkelijk naar Patchouli en hij kan ook niet bepaald zo best rijden.

— Dat zal mettertijd wel beter worden, gromde haar vader, die niet kon hebben, dat men een aanmerking maakte op iets, wat van hem was, of waarover hij baas was.

— Dan hoop ik alleen maar, papa, dat John er een beetje haast mee maakt, voor wij door hem door de voorruit worden geslingerd, antwoordde Margaret.

— Maar we staan hier maar te praten en ik stel u niet eens voor, mylord, riep Reginald Punch plotseling uit. Dit is moeder de vrouw, dit is mijn dochter Margaret, daar heb je mijn pupil Maud Elfridge, dat is mylord Aberdeen, meisjes en dat is zijn vriend, mijnheer Charles Brand. En nu geen geklets meer, kruip gezellig bij ons in de auto en wij rollen samen werkelijk naar het Criterium.

— Ik moet u werkelijk nog eens bedanken, mijnheer Punch, voor uw hoffelijk aanbod, zei Raffles met een diepe buiging, maar echt, ik maak liever van mijn eigen auto gebruik.

— U zult mij niet horen aandringen, mylord, riep de man luidruchtig. Ieder

zijn meug. Vrijheid, blijheid, dat zeg ik maar. Tot morgen dan, mylord.

Raffles boog zo diep, dat hij de dikke rode hand niet zag, die al weer door de lucht zwaaide, herhaalde deze buiging voor de dames en liep met Brand de paar treden af, die naar de grote voorhal van het hotel leidden.

— Die man wordt werkelijk vervelend, zuchtte Raffles, terwijl hij zich achterover in de kussens liet vallen. Ik hoop, dat alles gauw achter de rug zal zijn.

* * *

De volgende middag, omstreeks half drie, stond de blauwe auto stil voor het grote huis in Maida Valè, dat Reginald Punch ongeveer een jaar geleden gekocht had.

Het was op verre afstand duidelijk te onderscheiden, daar het sterk afstak bij de andere huizen, want het was nieuw opgeverfd en alles, wat steen was, was gezandstraald, zodat het hele gebouw er uitzag, alsof het net was opgeleverd.

Raffles en Brand stapten uit en Henderson kreeg opdracht binnen een half uur weer voor te rijden.

Een huisknecht opende de deur en buigend als een knipmes bracht hij Raffles en Brand naar de ontvangkamer, bood hun stoelen aan en verliet het vertrek weer, om snel het bezoek te gaan aankondigen.

De huisknecht vond de heer des huizes in de biljartkamer. Hij was daar bezig in zijn hemdsmouwen, met een verbazend grote sigaar tussen de lippen, met zichzelf een partijtje te spelen, en dat kostte hem inspanning genoeg, want zijn omvang maakte hem het bukken moeilijk.

De bediende kondigde het hoge bezoek aan, maar Punch zei nonchalant, zonder zijn sigaar uit de mond te nemen:

— Zeg maar, dat ik zo kom.

Hij liet de ballen nog een paar keer door elkaar rollen, zette toen de queue weg, schoot zijn jas aan en ging neurënd de trappen af, om in de ontvang-kamer zijn beide nieuwe vrienden te begroeten.

— Zo mylord, dat is nog eens aardig van u, dat u woord hebt gehouden. En u ook, mijnheer Brand. Ga zitten, ga zitten. Neem er je gemak van. We hebben de tijd, nietwaar? En wat willen de heren gebruiken? Een portje? Een glaasje advocaat of een gewone ouderwetse oude klare?

— Doet u voor ons echt geen moeite, mijnheer Punch, antwoordde Raffles, die alle tijd had gehad, de ruime hall, de ligging van enige kamers en de inrichting van de benedenste verdieping, voor zover deze tenminste vanuit de hall zichtbaar was, goed in zich op te nemen.

— Nee, nu moet u geen kapsies maken, mylord. Als je in mijn huis niet drinkt, dan weet ik, dat je een hekel aan mij hebt en dat zou ik voor geen geld van de wereld willen. Maar kom eerst even mee, dan breng ik je naar mijn vrouw en mijn dochter en mijn pupil, die zijn nu in de grote ontvang-zaal en daar zul je gewoon van opkijken. Ik garandeer je, mylord, daar kan de koning zelf zijn vingers bij aflikken. Allemaal echt antiek en damast van een guinje de meter. Nu, u zult het zelf wel zien.

En met deze woorden ging Punch zijn beide bezoekers voor het vertrek uit en bracht hen langs de monumentale trap naar een brede gaanderij op de eerste verdieping, waarop een drietal deuren uitkwamen.

Hij opende de middelste deur en nu stonden Raffles en Brand op de drem-

pel van een heel groot vertrek, dat met vijf ramen op de prachtige tuin uitkeek en dat overdadig en protserig gemeubeld was.

Er waren een dertigtal mensen in dit vertrek, voor het merendeel dames en dadelijk liep Margaret op Raffles toe en zei:

— Dat moet ik u nog vertellen, mylord, u had het gisteren bij het goede eind. Het heeft maar een haar gescheeld of John had ons de Theems ingereden. Vanochtend wilde hij uitwijken voor een andere wagen en hij deed dat zo onhandig, dat hij bijna pardoes van de kade in het water was gereden.

— Dat had ik op het eerste gezicht al gezien, miss, zei Raffles langs zijn neus weg. En wat is er met dat wonder van bekwaamheid gebeurd?

— Wel, ik heb er hem natuurlijk direkt over onderhouden, antwoordde het meisje. Papa heeft hem ontslagen en een maand loon uitbetaald, hij is al weg.

— Maar dat is lastig voor u, Miss, want nu zit u zonder chauffeur.

— O, er zal er gauw genoeg weer een komen, mylord, antwoordde Margaret schouderophalend. En allicht zal die evengoed zijn als John, met zijn verschrikkelijke parfum.

Op dit ogenblik ging de deur weer open en er kwamen twee jongemannen binnen, die direkt de vrouw des huizes gingen begroeten en zich toen onder de gasten mengden.

Raffles had hen direkt herkend, het waren Prentice Gardner en zijn eerste ingenieur Dick Fraser.

In een oogwenk had Raffles het hele kleine drama doorzien; het was maar al te duidelijk, dat Dick, een jonge stoere vent met donker, krullend haar en een gebruint gezicht, zwaar verliefd was op de blonde Margaret, die echter niet

veel aandacht aan hem scheen te besteden.

Nee, zij hield zich liever bezig met Prentice, maar deze scheen op zijn beurt alleen maar oog te hebben voor de donkere Maud.

Raffles en Brand stonden sinds een paar minuten in een hoek van het vertrek, ieder met een glas uitstekende port in de hand, toen Raffles zachtjes begon:

— Ik zou wel eens willen weten, waar dat op uit moet draaien. Ik geloof, dat hier een miniatuur drama in de lucht zit. De twee meisjes zijn allebei verliefd op Prentice en de ongelukkige Dick is het op Margaret, en blijkbaar zonder enig succes. Nu, de jongelui moeten dat maar onder elkaar uitmaken, het zal wel in orde komen.

— Misschien doet het er veel toe, hoe de oude Punch denkt over Dick.

— Maar Charles, hij denkt natuurlijk helemaal niet over hem. Stel je voor, een aankomend ingenieurtje op een fabriek, die zwaar verhypotheekeerd is. Er zal heel wat moeten gebeuren, vóór hij zijn dochter aan die jongeman geeft.

— Maar als zij werkelijk haar zinnen op hem gezet had, Edward, dan geloof

ik niet, dat het haar vader veel zal helpen, als hij er zich tegen verzet, want zij lijkt mij geen katje om zonder handschoenen aan te pakken en ik geloof wel, dat zij haar wil zal weten door te zetten.

Maar daar kwam Punch op de beide heren toe en al in de verte riep hij:

— Dat had ik zo waar bijna vergeten. Hoe staat het met de ballotage?

— Ik ben er in geslaagd een groot aantal leden voor u te interesseren, mijnheer Punch, antwoordde Raffles, en ik geloof wel te mogen zeggen, dat uw kansen niet kwaad staan.

— Om u de waarheid te zeggen, had ik ook niet anders verwacht, maar intussen wel bedankt. Ik ga het goede nieuws dadelijk aan mijn vrouw vertellen.

En de dikke man draafde weer weg.

Raffles zette zijn glas neer en wendde zich tot Charles Brand.

Hij had zijn stem tot een zacht gefluister laten dalen, toen hij zei:

— Kom vlug mee.

— Wat, wil je nu alweer weggaan?

— Ja Charles, maar ik kom over een half uur weer terug, maar dan als chauffeur.

HOOFDSTUK IV.

DE NIEUWE CHAUFFEUR

Ongeveer een uur, nadat Raffles en Brand het prachtige huis in Maida Vale hadden verlaten, belde er een man aan, stevig gebouwd met een lichtgebruinde gelaatskleur, mooi donker haar en doordringende grijze ogen.

Het was John Raffles, die hier een nieuwe rol kwam spelen.

Dezelfde huisknecht, die hem als Lord Aberdeen had ontvangen, opende de deur voor hem, maar de man zou eerder aan zichzelf getwijfeld hebben, dan geloven, dat deze eenvoudig geklede man en de statige Lord Aberdeen een en dezelfde persoon waren.

— Wat is er van uw dienst? vroeg hij.

— Ik kom voor de baan van chauffeur, mijnheer, antwoordde Raffles. Ik heb toevallig gehoord, dat John Benter zijn ontslag heeft gekregen en als er nog niet in de vacature voorzien is, dan wil ik hem graag opvolgen. Kan ik mijnheer soms even spreken?

— Ik weet niet, of je daarvoor mijnheer moet hebben, laat ik maar liever even naar Miss Margaret gaan. Ik denk wel, dat zij er per slot van rekening over te beslissen zal hebben. Wacht maar even!

Hij liet Raffles in de hall, sloot de

deur, liep naar de huistelefoon en sprak een ogenblik later met de dochter des huizes.

Toen kwam hij weer op de gewaande chauffeur toe en zei:

— Miss Margaret komt straks bij je.

Een paar minuten later kwam het meisje de trap afhuppelen, gekleed in een sierlijk avondtoiletje, dat haar alleraardigst stond.

Zij kwam op de chauffeur toe, monsterde hem enige tijd en zei toen, met een tikje verbazing in haar stem:

— Bent u chauffeur?

— Ja, Miss.

— Neem het mij niet kwalijk, maar u ziet er eigenlijk niet erg chauffeurachtig uit.

— Ik hoop, dat ik een heer ben, miss, zei Raffles.

— Kunt u goed chaufferen?

— Ik rijd al jaren in diverse wagens, miss, en er is geen enkel bekend merk, dat geheimen voor mij heeft, miss.

— U drukt u bijzonder beschaafd uit, u hebt zeker een goede opvoeding gehad?

— Dat gaat wel, miss, ik ben niet altijd chauffeur geweest, antwoordde Raffles kort.

— Hoe oud bent u?
 — Vierendertig.
 — Getrouwd?
 — Nee, Miss.
 — Zou u eventueel dadelijk in dienst kunnen treden?
 — Desnoods vandaag nog, miss.
 — Kunt u nu dadelijk even proefrijden?

— Wanneer u maar wilt.
 — Bij wie bent u het laatst geweest?
 — Bij graaf Winchester in Leeds.
 — Hebt u soms getuigschriften?

Inplaats van te antwoorden, stak Raffles de hand in de zak en overhandigde het jonge meisje een getuigschrift, dat hij voor zich zelf had opgesteld, want hij speelde nu en dan inderdaad de rol van een zekere graaf Winchester, die in Leeds woonde.

Margaret las het korte stuk snel door en gaf het Raffles toen terug met de woorden:

— De graaf schijnt bijzonder tevreden over u te zijn geweest. Als uw proefrit mij bevalt, dan wordt u aangenomen.

Margaret wendde zich tot de huis-knecht, die net weer de hal binnenkwam en zei:

— Wijs deze man eens de garage, Hary. U zult daar vier wagens vinden, vervolgde zij, nu weer tegen de nieuwe chauffeur. Neem de Rolls Royce, maar denk er om, die schijnt het moeilijkst te rijden.

Raffles boog zwijgend en verliet de hal, voorgegaan door de bediende.

Zij volgden een brede gang en daarna opende de bediende een glazen deur, die op de tuin uitkwam.

En Raffles wist nu al heel precies, hoe de inrichting in dit gedeelte van het huis was; hij zou het nooit weer vergeten.

De garage was een tamelijk lomp, stenen gebouw, een soort grote schuur, in een hoek van de grote tuin, en met twee deuren, een die op de tuin uitkwam, de tweede die naar de straat voerde.

Aan de tuinkant was een soort pleintje van klinkers, bestemd om er de auto's te kunnen schoonmaken.

— Nu zult u het wel kunnen vinden, zei de bediende. Daar is de garage, de sleutels zitten aan de binnenkant in de deur.

Raffles knikte de man toe, liep door de tuin, opende de deur van de garage en ging naar binnen.

Daar stonden vier auto's; de hem al bekende vuurrode Rolls Royce, en een kleinere wagen voor zes personen van een Frans merk, een Citroën, een grijs-gelakte cabriolet, en een snelle sportwagen, een dure Lancia, die zeker bijzonder snel moest lopen.

Raffles bekeek de wagens met het oog van een kenner en daarop wijdde hij meer speciaal zijn aandacht aan de Rolls Royce.

Er konden, met de chauffeur meegeteld, negen personen in.

Raffles keek naar de benzinemeter en zag dat de tank nog helemaal vol was.

Onwillekeurig dacht hij plotseling aan het ontslag op staande voet van de oude chauffeur.

Hij zocht naar een hevel en vond er een in de hoek van de garage.

Daarop hevelde hij wat van de benzine over en zijn geoeft oog van chemicus zei hem, dat de benzine met minstens de helft water was aangelengd.

— Een aardige jongen, die mijnheer John Benter, bromde Raffles in zich zelf, als die tank leeg was, dan zou de motor net ongeveer bedorven zijn. Dat is zeker zijn wraak geweest voor zijn ontslag. Als ik die vent tegenkom, zal ik hem

toch eens zeggen, hoe ik over hem denk.

Hij liet de benzinetank leeg lopen, spoelde hem schoon en vulde hem toen opnieuw met zuivere benzine uit de on-aangebroken blikken, waarvan er een aantal in de grote muurkast stonden.

Daarop trok hij een stofjas aan, die hij aan een spijker zag hangen, opende de vleugeldeuren naar de straat, ging achter het stuur zitten en reed de wagen met een onberispelijke boog naar buiten.

Hij stapte weer uit, om de deuren te sluiten, stak de sleutel in zijn zak en reed de auto tot voor de voordeur.

Margaret en Maud, die zeker van achter een raam hadden uitgekeken, kwamen nu dadelijk naar buiten en de blonde zei, een beetje ongeduldig:

— Je bent lang weggebleven... hoe heet je ook?

— Buster, Miss. Percy Buster. U moet mij niet kwalijk nemen, als ik u zeg, dat ik eerst de benzinetank moest laten leeglopen en weer vullen. Mijn voorganger had de benzine voor de helft met water aangelengd. Daarmee waren wij dus niet ver gekomen en de motor was beslist onherstelbaar bedorven.

— O, die schurk! riep Maud verontwaardigd uit. En nu is alles in orde, Buster?

— Ja miss, u kunt instappen. Waar zal ik u heen brengen?

— Rijd maar eerst langs het Strand en dan door de drukke straten naar Hyde-Park, dan kunnen wij kijken hoe je rijdt.

De beide dames stapten in, en Raffles trok op, zo zacht en geleidelijk, waaruit wel bleek, dat hij een prima wagen bestuurde, die alleen een vaardige hand nodig had om geruisloos en snel te rijden, en die dan prima naar het stuur luisterde.

Alsof hij het al jaren deed, loodste hij de grote wagen door het drukke gewoel van het Strand en van de Oxford Street en in het Hyde-Park was hij pas goed in zijn element.

Zonder schokken, zacht als een zeilboot op een kalme zee, gleed de wagen over de brede weg.

Margaret en Maud, hoewel zij nog niet lang gewend waren in eigen auto's te rijden, merkten toch direkt, dat zij tot dusverre nooit het ware genot van het autorijden hadden gekend.

En zij ontdekten, dat er nu een vakman achter het stuur zat.

Geruime tijd hadden de beide meisjes zwijgend naast elkaar gezeten, tot Maud zacht begon:

— Die nieuwe chauffeur heeft een merkwaardig fijn profiel, heb je dat ook gemerkt?

— Ja, hij is niet het echte chauffeurs-type, antwoordde Margaret peinzend. En het is gek, ik heb net het gevoel, als hij zijn hoofd opzij draait, alsof ik hem al eens eerder heb ontmoet, onder andere omstandigheden. Ik kan mij echter niet voorstellen waar of wanneer dat geweest zou kunnen zijn.

— Misschien is hij niet altijd chauffeur geweest, dacht Maud.

— Dat zei hij zelf al. Hij schijnt daar niet graag over te praten. Nu, het lijkt mij, dat de hoofdzak is, dat hij goed chauffeert. En dat doet hij! Ik heb nog nooit zo heerlijk gereden, en hij gaat met de wagen om, alsof hij hem al jaren kent. Benter klaagde altijd, dat de auto zo slecht naar het stuur luisterde.

— En deze zou niet anders achter het stuur kunnen zitten, als de wagen zijn eigendom was.

— Je spreekt wel met veel lof over hem; laat Prentice het maar niet horen, zei Margaret, scherper dan zij het mis-

schien bedoeld had.

Maud kleurde hevig en wendde zich af.

Maar na enige ogenblikken antwoordde zij:

— Waarom moeten wij toch altijd over hem ruzie maken, Margaret? Je weet, dat ik van hem houd. Gun jij mij hem dan niet?

— Dat is de kwestie niet, maar je weet ook, dat ik hem graag mag. Daarvan hoeven wij tegenover elkaar geen geheim te maken.

— Ja maar..., stamelde Maud, ik geloof werkelijk, Margaret, zonder je te willen kwetsen...

— Dat Prentice van jou houdt en van mij niet, viel Margaret haar bits in de rede. Dat heb je al eens meer verklaard en, ik geloof het niet, ik wil het niet geloven.

— Och, Margaret, als je toch eens wat redelijker wilde zijn, zei Maud klagend. Hoe kun je drie mensen, nee vier, het leven zo onaangenaam maken? Heb je dan niet eens gemerkt, dat Dick Fraser zwaar verliefd op je is, en dat hij niets liever zou willen dan met je trouwen?

— Dat is zo wonderlijk niet; een meisje, dat een paar miljoen mee krijgt, riep Margaret schamper uit.

— O, Margaret, dat is lelijk van je! zei Maud verontwaardigd. Ik ben er van overtuigd, dat het Dick helemaal niet om je geld te doen is.

— Nu, ik ben dan van een andere mening, antwoordde de dochter van de miljonair snibbig.

Onwillekeurig waren de beide nichtjes harder gaan praten en van hun gesprek was Raffles maar weinig ontgaan.

Maar daarvan was niets te merken.

Hij zat nog altijd even kaarsrecht

achter het stuur en scheen alleen aandacht te hebben voor de rijweg en de tegenliggers, die bij honderden langs reden.

Bij de Serpentine bukte Margaret zich voorover en zei:

— Nu maar weer naar huis Buster.

Raffles tikte even aan de rand van zijn pet en reed bij de Marble Arch het park weer uit.

Een half uur later stond de auto voor de deur stil en bijna onmerkbaar was hij gestopt.

Raffles wipte snel uit de wagen en opende het portier.

— Je mag mij wel even helpen, Buster, zei Margaret glimlachend. Mijn japon is vrij nauw.

Zonder een spier te vertrekken, stak Raffles de hand uit en het meisje maakte bij zich zelf de opmerking, dat de vingers gespierd en aristocratisch waren, wat zelfs ondanks de handschoenen te zien was.

Toen zij met een vlugge, lichte sprong op de grond gewipt was, zei zij:

— Je bent aangenomen, Buster. Als je wilt, kun je morgen al in dienst komen.

— Dank u, miss. Dan zal ik zo vrij zijn morgen om acht uur te komen, antwoordde Raffles met een buiging, alsof hij zich in een salon bevond.

De beide meisjes knikten de nieuwe aangenomen chauffeur vriendelijk toe, waarop Raffles de auto ging stallen.

Toen hij hiermee klaar was, ging de deur aan de tuinzijde open en verscheen er een alleraardigst dienstmeisje, dat hem eens nauwkeurig opnam en toen vroeg:

— Bent u de nieuwe chauffeur?

— Dat klopt, meisje, antwoordde Raffles. Maar ik verwonder mij, dat het bericht van mijn indianatreding nu al tot

het bediendenvertrek is doorgedrongen.

— Miss Margaret had het er over tegen miss Maud, en ze praat soms nog al hard. Je schijnt erg in de smaak te vallen en nu ik je gezien heb, kan ik mij dat ook wel voorstellen.

— Zo, jongedame, je maakt van je hart geen moordkull, antwoordde Raffles glimlachend. Dat stel ik op prijs, ofschoon het de mens dikwijls in een las-

tig parket kan brengen.

— Dat gaat boven mijn petje. Ik wou, dat je gewoon sprak. Dan zullen wij vast goede vrienden worden, antwoordde het dienstmeisje.

— Daar ben ik vast van overtuigd, zei Raffles, maar in zijn stem klonk niet veel overtuiging.

Daarop keerde hij zich op de hielen om en verdween.

HOOFDSTUK V.

WAARIN AMOR EEN ROL SPEELT

Precies op tijd was de nieuwe chauffeur de volgende dag present.

Het eerste wat hij te doen kreeg, was de uniform aanpassen van de vorige chauffeur, die zo plotseling ontslagen was.

Deze bleek hem, nadat een kleermaker uit de buurt een paar kleine veranderingen had aangebracht, uitstekend te passen.

Intussen maakte hij de auto's schoon, ruimde de garage op, die er uitzag als een stal, zoals de heer Punch het uitdrukte en bestudeerde de achtergevel van het huis, waar hij binnenkort hoopte zijn slag te kunnen slaan.

In de loop van de middag moest hij mevrouw Punch naar een tentoonstelling brengen en haar weer halen en na het diner wilde miss Margaret een ritje maken in de sportwagen.

Zij verscheen daarvoor persoonlijk in de garage, waar Raffles juist bezig was, vol ijver de grote auto op te poetsen.

Een tijd lang keek zij dit werkje aan, en zei toen:

— Het is vreemd, je doet je werk uitstekend, geloof ik, en toch heb ik het gevoel, alsof je eigenlijk helemaal niet bent aangewezen voor zulk werk. Zeg

mij eens, Buster, wat ben je eigenlijk vroeger geweest?

— Van alles, miss! antwoordde Raffles, zonder op te kijken. Ik was rentmeester, goochelaar, croupier aan de speelbank in Monte Carlo, exploitant van een kunstijsbaan in Brussel, renpaardeigenaar en nog heel wat meer.

— Dan zal uw loopbaan wel erg interessant zijn?

— O ja, uit een oogpunt van romantiek zeker, ik heb hele feuilletons beleefd, miss, antwoordde Raffles, steeds ijverig poetsend.

— O, ik wist het wel, dat u een heer geweest was en het nog bent, antwoordde het meisje. En, wat kwam ik eigenlijk vragen. O ja, ik wilde wel een ritje maken door Hyde-Park, als het niet te veel gevergd is.

Nu pas richtte Raffles zich op en keek Margaret verbaasd aan.

— Daarvoor betaalt uw vader mij toch, miss? zei hij toen. Ik moet dag en nacht voor u klaar staan, dat is toch normaal.

— Hm... jawel, maar ik heb het gevoel... nu, het doet er ook niet toe. Zorg dan, dat je over tien minuten met de sportwagen voor staat.

— Tot uw dienst, miss.

En precies tien minuten later stond de kleine wagen voor de deur van het grote huis stil.

Het was nog klaarlichte dag en de lantaarns zouden nog lang niet hoeven te worden aangestoken.

Margaret kwam naar buiten, nu helemaal alleen.

Zij was bezig haar handschoenen dicht te knopen en zij zag er werkelijk leuk uit, in haar blauw laken *deux-pièce* en de modieuze witte hoed.

— Waarheen, miss? vroeg Raffles, die met de pet in de hand, eerbiedig bij de portier stond te wachten.

— Rijd maar eens naar het Regents-park, zei miss Margaret. Daar is het niet zo vervelend druk als in Hyde Park op deze tijd.

Een buiging van de chauffeur en het meisje stapte in de wagen.

De sportwagen stoof over de weg en Margaret genoot van de rit, zoals zij in lange tijd niet genoten had.

Het was inderdaad niet druk in het deftige park.

De schemering begon langzamerhand te vallen en onder het dichte bladerdak van de eeuwenoude bomen was het al praktisch donker.

Na een kwartier te hebben rondge-reden, moest Raffles wel stoppen, daar er iets aan zijn licht scheen te mankeren.

En terwijl hij dat deed, kwam er, met de handen in de zakken, een verlopen type aanslenteren, die weinig meer leek op de deftige chauffeur John Benter, vroeger in dienst van Reginald Punch, en toch was hij het.

Met een cynisch gegrinnik bleef hij toekijken hoe Raffles bezig was.

Hij had blijkbaar dadelijk zijn vroegere meesteres en haar wagen herkend

en in zijn donkere ogen lag een uitdagende blik.

— Zo, zo, hebben we al een nieuwe chauffeur? vroeg hij sarrend. Dat is heel vlug... zal ook wel niet veel bijzonders zijn.

Raffles was juist klaar en kwam langzaam overeind.

Hij keek de man zwijgend aan en toen, met een half vragende blik, naar miss Margaret, die van haar kant ook in de vallende schemering haar voormalige chauffeur had herkend.

— Ga direkt weg, John! beval zij op de oude, bevelende toon, alsof de man nog in haar dienst was.

Maar John barstte in lachen uit en antwoordde:

— Ga weg, ga weg, denkt u soms, dat u mij nog commanderen kunt? Nee, dametje, het park is vrij, en ik zal staan waar ik wil.

— Met enige beperkingen dan toch, zei Raffles op zachte, maar vaste toon. Dat wil zeggen, voor zover ik het goedvind.

John Benter keek alsof hij zijn oren niet kon geloven en zei toen spottend, maar met een gevaarlijk licht in zijn zwarte ogen:

— Kijk, kijk. Trekt mijnheer de nieuwe chauffeur partij voor de mooie miss? Och ja, zo gaat dat. Als de chauffeur er niet al te kwaad uitziet, en jong is... dan...

Maar verder kwam hij niet.

Raffles was met één sprong bij hem.

Zijn gezicht was bleek geworden onder het dunne laagje bruine schmink.

— Ellendeling! was alles wat hij zei.

Toen zette hij zich snel in positie, zijn rechtervuist maakte een bliksemsnelle beweging vooruit en de kerel tulmelde een paar keer als een aangeschoten haas om zijn eigen as, terwijl zijn hoedje

rechts en zijn eindje sigaar links vloog en bleef toen roerloos liggen.

Het hele voorval had niet langer dan een paar sekonden geduurd.

Terwijl Raffles zijn totaal gescheurde rechterhandschoen uittrok, wendde hij zich tot Margaret en zei zachtjes en volkomen rustig:

— Ik vraag u excuus, miss, dat ik zo optrad, maar ik kon niet anders. U hebt gehoord, wat die kerel zei en u zult toegeven, dat ik u dat niet kon laten zeggen. Onder ons chauffeurs kunnen wij nu eenmaal niet duelleren en daarom doen wij het maar met onze vuisten.

— Jij schijnt van de jouwe een tamelijk goed gebruik te kunnen maken, zei Margaret met een zenuwachtig lachje. Ben je ook al bokser?

— Ik ben kampioen van mijn gewest, miss, zei Raffles kortaf. Vindt u goed, dat wij nu maar weer verder rijden?

— Ja, rij maar vlug naar huis.

Daarna kroop Raffles weer achter het stuur en reed naar het huis in Maida Vale terug.

Margaret had zich achterover in de kussens laten vallen, meer aangegrepen door het korte tafereel, dan zij zich zelf wel wilde bekennen.

Zij kon het tegenover zich zelf niet ontkennen, hoe kort de nieuwe chauffeur ook in haar dienst was, had hij toch een diepe indruk op haar gemaakt.

Zij wist, dat het onnatuurlijk was en dat de wereld het scherp zou afkeuren, omdat hij maar een chauffeur was, maar zijn ridderlijk gedrag, zijn hele optreden, dat niet leek op dat van zijn collega's, zijn beschaafde stem, dat alles had haar beïnvloed op een manier, die zij zelf nog niet begreep.

Een heer uit de fijnste kringen zou een dergelijke belediging, door die ellen-

dige chauffeur niet meer afdoende en vlugger hebben kunnen wreken.

Het meisje zei geen woord, toen Raffles haar weer bij het uitstappen hielp, maar knikte hem alleen maar vluchtig toe, terwijl zij het gezicht afwendde.

Raffles keek haar even na, haalde de schouders op, bracht de auto naar de garage en liep daarna naar het bedienendenvertrek, waar hij ongeveer het hele personeel vond.

Het knappe dienstmeisje, Kitty, kwam direkt op hem toe en zei:

— Je bent lang weggebleven met miss Margaret, lelijkerd.

— Neem mij niet kwalijk, engel, daaraan kon ik weinig doen, zei Raffles met een spottend lachje.

— En wat zou dat, als miss Margaret laat met hem uitblijft? wilde de kamerbediende weten, een jongmens met rossig haar en het gezicht van een kwaadaardig schaap, terwijl hij zich tot Kitty wendde.

— Mijn hemel, alweer een Hefdesdrama! bromde Raffles in zichzelf. De jongeman kijkt, alsof hij het arme ding met huid en haar wil opeten. John Raffles, ik geloof, dat je er verstandig aan zult doen, als je de zaken gauw af maakt, want je bent bezig, je in een wespennest te steken.

Gauw genoeg zou het Raffles blijken, dat hij daarin maar al te goed gezien had...

De volgende dag, kort na het ontbijt, omstreeks halftien, belde de telefoon in het bedienendenvertrek; de butler, die met Kitty net in de kamer was, nam de haak op, luisterde en belde weer af en zei:

— Ze wil alweer met hem uitrijden. Dat gaat goed.

— Dat zul je nu altijd zien, riep Kitty nijdig, de doftige dames pikken ons

allemaal de knapste jongens voor de neus weg.

— Pas jij maar op, dat Archibald je niet hoort, riep de butler vermanend. Hij slaat je dood, als hij er achter komt, dat je een oogje hebt op Buster.

— Wat? Dat konijn? Het is te gek om los te lopen, riep Kitty schaterlachend.

— Wees jij verstandig, meisje, en houd je voorlopig wat op een afstand, zei de butler streng. Ik wil je alleen maar vergeefse moeite besparen. Iedereen, die ogen in zijn hoofd heeft, zal het met mij eens zijn als ik zeg, dat de nieuwe chauffeur een fijne jongen is, die zich niet zal ophouden met dienstmeisjes.

— Je bent een nijdas en ik wil niets meer van je weten, riep Kitty kwaad uit, terwijl zij de kamer uitholde.

Maar op de gang was zij bijna tegen Raffles aangebots, die op weg was naar het bedienendenvertrek.

— Neem mij niet kwalijk miss Kitty, dat ik u zo lomp tegen het lijf loop, zei Raffles hoffelijk.

— O, dat mag jij best doen, zei het dienstmeisje, terwijl zij Raffles met haar hele gezicht toelachte.

— Dat is heel vriendelijk van u, miss, en te zijner tijd zal ik nog eens aan die woorden denken.

En met een lichte buiging ging hij voorbij, terwijl hij Kitty achterliet in een moeilijk te beschrijven toestand van verbazing en verontwaardiging.

— Ik geloof inderdaad, dat de butler gelijk heeft en dat hij van steen is, mompelde zij in zich zelf. Nu, wij zullen toch eens zien, wie aan het langste eind trekt. Als ik het er eenmaal op gezet heb om een man in mijn netten te lokken, dan moet het mij lukken.

— Buster, miss Margaret heeft naar

je gevraagd, zei de butler, toen Raffles het vertrek was binnengelopen.

— Wat wil zij?

— Zij wil een grote tocht maken met de Lancia. Maak maar wat voort want zij is niet gewend om te wachten.

Zuchtend liep Raffles naar de garage, want deze rijwoede van het jonge meisje stuurde zijn plannen wel enigszins in de war.

Hij was hier gekomen om de gewoonten van het huis nauwkeurig te bestuderen; wanneer miss Margaret er op bleef staan, langdurig en talrijke ritjes te ondernemen, kon daar niet veel van komen.

Maar er was niets aan te doen, hij moest zich natuurlijk aan de bevelen houden.

En zo bracht hij dus de Lancia, die hij blinkend had opgepoetst, weer naar buiten en wachtte voor de deur van het huis geduldig op de dingen, die komen gingen.

Hij hoefde echter niet lang te wachten, want de deur ging al open en Margaret sprong opgewekt de stoep treden af.

— Alweer alleen, bromde Raffles voor zich heen. Waarom neemt zij nu, bijvoorbeeld, Dick Fraser niet eens mee op haar ritjes. Wat zou dat de goede jongen gelukkig maken.

Maar de gedachten van Margaret Punch schenen op honderden mijlen afstand van Fraser te vertoeven. Zij kwam vrolijk naar Raffles toe en zei:

— Luister eens, Buster, wij gaan ver weg, naar Hendon of zo, of ergens anders buiten aan de Theems. Je moet weten, dat ik graag zelf zou leren rijden, maar met de vorige chauffeurs heb ik nooit aangedurfd.

— Ik zal gaarne tot uw dienst zijn, miss Punch, zei Raffles hoffelijk.

— Dienst! dienst! Jij praat altijd maar over dienst! Wil je het ook niet een beetje weinig doen, om mij een plezier te verschaffen?

— Dat spreekt vanzelf, miss! antwoordde Raffles koeltjes. Maar houd mij de opmerking ten goede; zou het misschien niet beter geweest zijn, als u miss Maud hadt meegenomen?

Het meisje keek Raffles strak aan en vroeg toen zacht:

— Waarom?

— Waarom? Laat ik u slechts herinneren aan het voorval van gisteravond, dan kunt u zelf antwoord op uw vraag geven.

Maar Margaret stampvoette driftig en antwoordde:

— Ik trek mij niets aan van de mensen, een oordeel van dat soort laat mij volkomen koud.

— Dat is zeker een loffelijk beginsel, miss, maar in sommige gevallen is het toch wel wat gevaarlijk ook.

Raffles kroop achter het stuur en de auto reed weg.

Al snel had hij een der noordelijke voorsteden van Londen bereikt, waar het nog erg stil was en waar de brede en eenzame wegen van een prachtig, uitgestrekt park, een uitstekende gelegenheid boden, om er te leren rijden.

Raffles liet de auto stoppen, wendde zich half om en zei op zijn gewone zakelijke toon:

— Wanneer u hier beginnen wilt met de lessen, miss, ben ik tot uw beschikking.

— Uitstekend, wat moet er dan gebeuren?

— U moet, om te beginnen, op mijn plaats komen zitten.

En met deze woorden stapte Raffles uit de auto, opende het portier, hielp het meisje uitstappen en liet haar ach-

ter het stuur gaan zitten.

Hij ging aan de linkerkant van haar zitten en begon nu geduldig haar de werking van de wagen uit te leggen.

En toen begonnen de lessen.

— Met deze pedaal regelt u de gastoevoer, miss, dat wil zeggen, door hem in te drukken maakt u een rijker benzinemengsel, waarvan de ontploffingskracht dus groter is. Hoe verder u de pedaal op laat komen, hoe meer lucht er met de benzine naar binnen dringt in de cilinder en hoe armer het mengsel is, hoe zwakker dus de ontploffing, die de zuiger voor zich uitdrijft.

Het meisje luisterde aandachtig en probeerde dit alles te onthouden.

— Zeg eens eerlijk, begrijpt u nu alles, wat ik u daar uitleg?

Te oordelen naar de uitdrukking op het gezicht van het meisje, had zij er totaal niets van begrepen.

Er was een warme blos in haar wangen opgestegen, toen zij antwoordde:

— Om je de waarheid te zeggen, Buster, ik snap er niets van.

— En toch is het beslist nodig, miss, dat u de betekenis van al deze knoppen kent, anders zult u nooit een auto kunnen besturen. Druk nu eens uw voet op het pedaal aan de linkerkant.

— Ik heb het gedaan, Buster.

— Nu hebt u gedebrayeed.

— Lieve hemel, en is dat erg gevaarlijk?

— Absoluut niet, miss, antwoordde Raffles glimlachend, het is vaak nodig om te debrayeren. U hebt nu, door de pedaal in te drukken, de kamwielen uitgeschakeld, die de kracht van de motor overbrengen naar de achterwielen.

— En wanneer moet ik op de pedaal trappen?

— Wanneer u de wagen in beweging wilt brengen.

— En waarvoor zijn de handles aan mijn rechterhand?

— Met die eerste brengt u de wagen op gang, voordat u met de voet het pedaal hebt neergedrukt. U ziet dat u deze handle bijna alle kanten op kunt bewegen. Wanneer u nu de cijfers een tot en met vier volgt, die op de knop staan, kunt u zien hoe u tot de vierde versnelling kunt opschakelen.

— Wat verbazend interessant! riep Margaret vol bewondering.

— Ja miss, de moderne auto is een wonder van menselijk vernuft. En nu zullen wij eens overgaan tot het sturen zelf.

Raffles debrayeerde en langzaam gleed de wagen vooruit, terwijl Margaret krampachtig het stuur vasthield.

Raffles had zijn eigen handen half over de hare heengelegd, om dadelijk te kunnen ingrijpen, als het nodig was.

De wagen slingerde natuurlijk sterk over de weg en Margaret had gauw een kleur van opwinding gekregen.

Na zo ongeveer een half uur geoeffend te hebben, ging het heel wat beter.

— Ik ben moe geworden en heb dorst, Buster. Zullen wij iets gaan gebruiken?

— Ik zal direkt iets voor u gaan halen, miss, zei Raffles kalm.

— Dat vraag ik je niet. Heb je me niet verstaan? Ik zei: wij gaan iets drinken.

— Maar miss, dat kan toch niet.

— Ik weet niet of het wel of niet kan, en dat kan mij ook niet schelen, riep Margaret driftig uit. Ik ben maar de dochter van een rijk geworden oudijzerman, als je het dan weten wilt, en ik sta beslist niet boven je, bedenk dat dan toch.

— Pardon, miss, uw papa is verscheidene malen miljonair, antwoordde Raffles rustig. Daardoor alleen al gaapt er een afgrond tussen ons.

— Dan spring ik over die afgrond heen, riep Margaret uit.

En voor Raffles het verhinderen kon, had zij hem bij de hand gegrepen en trok hem nu snel mee naar de boerderij, waar op het erf een aantal withouten tafeltjes met eenvoudige stoelen onder het dichte lover stonden.

HOOFDSTUK VI.

RAFFLES IN EEN HACHELIJKE SITUATIE

Het was heel stil hier buiten en slechts hoogst zelden raasde een motorrijder voorbij, terwijl nu en dan de voetstappen klonken van een boer, die van de markt kwam.

Uit het huis kwam een goedmoedige boerin, de handen aan haar boezelaar afvegend, die op het paar toeliep en vroeg:

— Wat zullen mijnheer en mevrouw drinken? Een klee glaasje melk? Vers van de koe?

Margaret had zwaar gebloed bij deze woorden, maar Raffles had zijn kalmte geen ogenblik verloren en antwoordde rustig:

— Ja graag, breng maar twee glazen melk.

De dikke boerin slofte weg en toen zij uit hun gehoor was, zei Raffles glimlachend:

— Die brave boerin scheen ons voor een degelijk getrouwd paar te verslijten. U moet het maar niet kwalijk nemen, ik heb u uiteindelijk vooruit gezegd, dat het verkeerd was, wat u deed.

— Je bent een vreselijke vent, riep Margaret half boos, half lachend uit. Jij zou het zeker vreselijk gevonden hebben, als zij gelijk had gehad?

— Ik geloof, dat ik het heel aange-naam gevonden zou hebben, als zoiets mogelijk was, antwoordde Raffles afgemeten.

Margaret keek Raffles enige ogenblikken onderzoekend aan en barstte toen uit, met nauwelijks verborgen hartstocht in haar stem:

— Waar ben je van gemaakt? Ben je dan van steen? Heb je dan helemaal geen hart? Zeg eens, heb je wel ooit liefgehad?

— Ja, miss, eens heb ik lief gehad, antwoordde Raffles en zijn stem was plotseling zo volkomen veranderd, dat Margaret er van schrok en met een onwillekeurige beweging de kleine hand op zijn arm legde.

Zij keek nog even in het strakke, harde gezicht, waarin de grijze ogen als het ware verzonken schenen en zei toen zachtjes:

— Neem mij niet kwalijk, ik ben onbescheiden geweest, ik heb u geen pijn willen doen, dat gelooft u toch zeker wel?

— Ik geloof het miss, maar laten wij er dan ook liever niet meer over praten.

— Nog één ding; wat u van mij denkt,

interesseert mij niets. Zeg mij, of ooit uw hart weer zal opengaan voor de liefde?

— Ik weet het niet, miss, ik geloof het niet, antwoordde Raffles kort. Ik ben bijna zeker van niet.

Het meisje had langzaam haar hand teruggetrokken, die nog altijd op de arm lag van de man, die naast haar zat.

Zij was bleek geworden en haar lippen trilden, terwijl er een floers voor haar ogen was gekomen.

De boerin kwam met de melk aan-dragen en keek een beetje verbaasd van de een naar de ander.

Toen slofte zij weer weg en was nog niet binnen, of Margaret legde beide armen op tafel, liet er haar hoofd op vallen en barstte in een wild snikken uit.

En toen deed Raffles iets, wat hij in vele, vele jaren niet had gedaan, hij streelde zachtjes het blonde haar en zijn stem had een bijna zachte klank, toen hij sprak:

— Ik geloof, dat ik weet, wat er nu in u omgaat, miss, maar u mag daar niet aan toegeven, dat mag u niet, verstaat u? Als u eens wist, wie ik was, dan zou u zich schamen, diep schamen.

Margaret keek met een ruk op, zodat haar gloeiend gezichtje te zien kwam en zei toen, terwijl zij vermeed Raffles aan te zien:

— Wat moet u wel van mij denken. O, dat zo iets mogelijk is. Eergisteren was ik nog gelukkig en vrolijk, en nu, nu geloof ik, dat ik zou willen sterven!

— Dat is een heel groot woord, miss, zei Raffles ernstig. U bent nog erg jong, u bekijkt de dingen van een heel ander standpunt als wij oudere mensen. Later, niet heel veel later zelfs, zult u lachen over wat nu gebeurd is.

Weer kwam een bevend handje tas-

tend en zoekend over de arm van Raffles glijden.

En toen klonk een hese, nauwelijks hoorbare stem:

— Ik weet, dat ik mij aanstel, ik weet, dat men het onvrouwelijk zal noemen, maar ik kan niet anders, kun je niet van mij houden?

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar stond op, alsof hij de vraag helemaal niet gehoord had, en toen hij naar de tafel terugkeerde, was zijn gezicht hard en koud als marmer.

Zijn stem klonk bijna zakelijk, toen hij zei:

— Wij zullen over deze aangelegenheid niet meer praten, miss. Een man als ik, dat zult u gauw ervaren, kan geen vrouw liefhebben, zijn leven wordt door andere dingen in beslag genomen. Ik heb mij een andere taak gesteld en daarbij is voor een vrouw geen plaats. Het mag hard klinken, maar het is de waarheid.

— Wat zou u mij nu nog kunnen aanraden? vroeg Margaret, terwijl zij haar tranen droogde, en droef voor zich bleef zitten kijken.

— Dat zal ik u vertellen, miss, zei Raffles, terwijl hij weer ging zitten. U hebt u laten meeslepen door gevoelens, die onmogelijk duurzaam kunnen zijn, want daarvoor zijn zij te snel opgekomen, nee, laat mij uitspreken, alstublieft. U kunt toch zelf wel begrijpen, dat er nooit een duurzaam geluk zou kunnen ontstaan uit een zo ongelijke verbintenis. Maar, ik weet iemand anders, die u meer waardig zou zijn dan ik en die veel van u houdt, die zijn leven voor u zou willen geven, die u het hele leven door op de handen zou dragen!

Raffles trok haar met zachte dwang weer op de stoel terug en ging verder:

— U zult natuurlijk zeggen, waar be-

moeit deze knecht zich mee, maar ik wil mij nu eens niet als een knecht beschouwen, maar als een vriend, een vriend van vier of vijf dagen, want daarna... laten wij op de toekomst niet vooruitlopen; u weet wie ik bedoel!

Zijn naam hoef ik niet te noemen! Hij is een brave edele jongen, met een hart van goud, en een man, die het ver zal brengen in de wereld. Ik wil u geen pijn doen, maar de waarheid voor alles; u hebt Prentice Gardner wel heel snel vergeten. U zult het ook met mij doen, daarvan ben ik zeker, en dan mag er alle plaats in uw hart overblijven voor Dick Fraser.

— Ik zie nu wel, dat ik iedere hoop vaarwel moet zeggen; u treedt als pleitbezorger op voor een andere man, zei Margaret bitter.

— Dat doe ik, omdat ik weet, dat hij het verdient en omdat hij ontzettend veel van u houdt.

— Hij wil mij om mijn geld, riep Margaret uit.

— Dat is niet waar, riep Raffles. O, wat kent u hem slecht. Hij zou van u houden al was u onbemiddeld, ja, al was u een bedelares.

— Bewijs mij dat! barstte Margaret uit. Niet, dat ik mij tot iets verbind, verre van dat, maar ik wil mij overtuigen.

— Wacht, daar schiet mij iets te binnen. Op de een of andere manier kunt u het wel laten voorkomen, alsof u plotseling arm bent geworden; het is een oude toneeltruc, maar treft nog altijd doel! Uw vader kan ongelukkig ge-

speculeerd hebben, u onterfd, wat weet ik. De hoofdzak is, dat Dick Fraser werkelijk gelooft, dat u geen cent te wachten hebt! Stel hem op de proef en ik weet zeker, dat hij haar glansrijk zal doorstaan.

Margaret scheen een ogenblik diep na te denken.

Nog eenmaal wendde zij de blik vol liefde naar de man, die haar nooit zou kunnen toebehoren en toen stak zij hem de hand toe en zei:

— Alleen omdat u het wil, zal ik het doen. Mijn droom is nu uitgedroomd!

— Nee miss, zij zal plaats maken, voor een betere werkelijkheid.

— En wie garandeert mij, dat Dick Fraser niet wordt gewaarschuwd?

Raffles verbleekte en deed een stap achteruit, alsof hij een klap had gekregen.

Toen zei hij zachtjes.

— Dat wantrouwen heb ik in ieder geval niet verdiend, miss. Is het u niet voldoende, als ik u op mijn erewoord verzeker, dat Dick Fraser het uit mijn mond nooit horen zal.

— Vergeef mij, mijnheer. Ik weet niet, wat ik zeg. Ik heb u diep beledigd, natuurlijk vertrouw ik u ten volle, en laten wij nu maar weer naar huis gaan.

Raffles antwoordde niet, maar ging naar binnen, om de vertering te betalen, en kwam een ogenblik later weer bij het meisje, dat al in de auto zat.

Hij ging achter het stuur zitten en snel reed de auto weer naar Londen terug, om een uur later te stoppen voor het grote herenhuis.

HOOFDSTUK VII.

EIND GOED, AL GOED

Er waren een paar dagen verlopen sinds Raffles' belevens, in het vorig hoofdstuk beschreven.

Het was ongeveer twee uur in de middag van een verrukkelijke zomerdag, toen er gebeld werd aan de deur van het grote herenhuis en Dick Fraser bij de bediende, die de deur opendeed informeerde of miss Margaret thuis was en voor hem te spreken.

De bediende verwijderde zich, na de bezoeker in de kleine ontvangkamer te hebben gelaten en vijf minuten later ging de deur open en kwam Margaret binnen.

Haar gezichtje had een treurige uitdrukking en met een lusteloos gebaar gaf zij de bezoeker een hand.

Daarop wees zij hem zwijgend een stoel, maar de jongeman ging niet zitten en zei alleen maar:

— Luister eens Margaret! Zo kan het niet langer doorgaan. Ik wil met de deur in huis vallen. Je kent mijn gevoelens voor jou, al heb je altijd gedaan alsof ik niet bestond en alsof je niet wist hoe ontzettend veel ik van je houd. Ik weet dat je schatrijk zult zijn, als je vader eenmaal komt te overlijden en dat heeft mij steeds tegengehouden om je te vragen mijn vrouw te worden. Maar mijn liefde blijkt toch sterker, ik kan je rijkdom niet meer als een beletsel zien, je mag het laf en baatzuchtig noemen als je wilt, maar word de mijne.

Hij strekte de hand naar het meisje uit, dat met bleke wangen op dezelfde plek was blijven staan en ging toen verder:

— Je weet, dat ik bij Prentice Gardner op de fabriek ben; een paar dagen geleden heb ik een kleine uitvinding gedaan, die hij dadelijk van mij gekocht heeft en hij heeft ook mijn salaris verhoogd. Ik vertel je dat, om je te laten zien, dat je het niet zo slecht bij mij zult hebben. Ik ben geen arme drommel meer, ik kan je vader met opgericht hoofd onder ogen komen.

Maar nu hief Margaret de hand op, om hem met een gebaar het zwijgen op te leggen en zei:

— Niets meer, Dick. Je praat, alsof er niets veranderd is.

— Niets veranderd? herhaalde Dick verwonderd. Wat is er dan veranderd?

— Niets anders, dan dat je je vergist, als je denkt, dat je tegen een dochter van een miljonair praat. Ik zal je de waarheid vertellen; mijn vader heeft in de laatste tijd erg gevaarlijk gespeculeerd, er zijn eergisteren voor hem hele lelijke berichten gekomen uit New York en hij heeft verreweg het grootste gedeelte van zijn fortuin verloren. Wij zullen ons heel aanzienlijk moeten bekrimpen, auto's en bedienden wegdoen, dit huis verkopen en ons veel kleiner gaan inrichten. Ik zelf moet...

Maar zij kon niet verder spreken.

Met een juichkreet was Dick Fraser op haar toegesprongen en had haar in zijn armen getrokken, terwijl hij haar gezicht met kussen overdekte.

— Lieve! riep hij uit. Je had mij geen beter bericht kunnen brengen. Het spijt mij voor je vader, maar ik zou kunnen juichen, ik kan wel dansen, ik zou

de hele wereld wel willen omhelzen, want nu, nu zul je toch wel niet meer tegensputteren, nietwaar? Nu staat dat ellendige geld niet meer tussen ons. Ik houd van je, ik zal je op de handen dragen, en het spijt mij alleen maar, dat je vader niet zijn hele vermogen heeft verloren. En nu nog eens, Margaret, wil je mijn vrouw worden?

Er stonden tranen in de blauwe ogen van het meisje, toen zij zich langzaam uit de armen van de jongeman losmaakte.

— Hij had dus gelijk, mompelde zij zachtjes in zichzelf.

En toen stak zij, door haar tranen heen glimlachend, Dick beide handen toe en zei beschaamd fluisterend:

— Vergeef mij Dick, ik heb er mischien verkeerd aan gedaan, maar ik heb je bedrogen. Er is niets waar van wat ik zoëven zei.

Dick keek haar hoofdschuddend aan en zei verwijtend:

— O Margaret, dat had je niet mogen doen, je hebt mij dus op de proef willen stellen?

Het meisje knikte, boog het hoofd en legde het toen tegen de borst van de jongeman.

— Ik zal het je maar vergeven, lieveling, omdat ik je er mee gewonnen heb en omdat het tenminste een bewijs is, dat ik je nooit helemaal onverschillig ben geweest, anders had je uiteindelijk niet je toevlucht genomen tot deze kleine krijgslist. En nu gaan wij dadelijk naar je vader: ik denk toch wel niet, dat hij zijn toestemming zal weigeren?

— Hij moest eens durven! riep Margaret vastberaden.

— En vertel me nu eens, meisje, hou je nu werkelijk niet een beetje van mij?

Margaret hief langzaam het hoofd op,

keek de jongeman met haar zachte blauwe ogen een ogenblik aan, bloosde en antwoordde toen:

— Ik geloof eigenlijk, dat ik altijd van je gehouden heb, Dick, maar ik was zo 'n romantische bakvis, zie je, ik geloofde, ik dacht, maar dat is allemaal nu voorbij. Ik, ik houd veel van je.

Juist op dat ogenblik werd er hard op de deur geklopt en met een verschrikt gebaar nam Margaret haar armen van de hals van de jongeman, maar toch bleef zij tegen hem aanleunen.

— Binnen, zei zij flauwtjes.

De deur ging open en de chauffeur stond op de drempel.

Zijn gezicht was onverstoorbaar als steeds, toen hij de jongelui daar met elkaar zag staan, in een houding, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

— Neem mij niet kwalijk, miss, wanneer ik stoor; het is half drie, zei hij op zijn gewone rustige toon.

— Dat is waar ook, riep Margaret verschrikt uit. Ik had eigenlijk een afspraak, Dick.

— Kun je die niet laten lopen, kind? vroeg Dick dringend.

— Ik weet niet, ik ben bang.

— Ik zou het maar laten lopen, miss, zei de chauffeur kalm. U hebt nu mischien belangrijke dingen te doen.

Dick had verwonderd naar de opmerkingen van de chauffeur geluisterd, maar zij kwamen te veel overeen met zijn eigen wensen, dan dat hij een aanmerking zou hebben gemaakt.

Integendeel, hij riep vrolijk uit:

— De chauffeur heeft het grootste gelijk Margaret. Die afspraak kun je later wel inhalen. Wij hebben nu andere dingen te doen. Buster zou ons, bijvoorbeeld, naar buiten kunnen rijden!

— Neem me niet kwalijk, dat ik de opmerking maak, mijnheer Fraser, merkte Raffles kalm op. Maar u rijdt toch zelf?

— Dat doe ik inderdaad, antwoordde Dick verbluft.

— Welnu, waarom zoudt u dan een chauffeur meenemen?

Dick keek Margaret vragend aan en zei toen, half voor zich heen:

— Dat is wel een heel wonderlijke chauffeur. Wat zeg jij er van, Margaret?

— Wel, wat hij daar zegt, klinkt niet eens zo gek! riep het meisje uit en zij kleurde diep, terwijl zij vermeed Raffles aan te kijken.

— Nu, als je er zo over denkt, ik hoef je zeker niet te zeggen, hoe mijn eigen mening is, riep Dick vrolijk uit. Staat de auto voor?

— Ja, mijnheer Fraser, antwoordde Raffles.

— Dan zullen wij eerst even naar je vader gaan, een kwestie van tien minuten, Margaret.

— Mag ik de eerste zijn om u te feliciteren? vroeg Raffles, zonder dat er een spier op zijn gezicht vertrok.

— Maar voor de drommel, is Buster een gedachtenlezer? riep Dick lachend uit. Zullen wij het hem toestaan, Margaret?

Het meisje antwoordde niet, maar stak Raffles zwigend de hand toe, en tot stomme verbazing van de jonge ingenieur drukte de chauffeur er een kus op, dat een prins het niet galanter en hoffelijker had kunnen doen.

— Ik wens u geluk, mijnheer Fraser, ging Raffles verder, nadat hij zich weer had opgericht. En ik ben zeker, dat u allebei gelukkig zult worden.

En daarmee verdween hij, terwijl de beide jongelui de kamer uitgingen en de

trap oprenden, naar de werkkamer van de voormalige oudijzerman.

Raffles ging intussen naar de sportwagen en wachtte daar op de beide jongelui, die hij door zijn eenvoudige truc zo gelukkig gemaakt had.

Hij stond daar nog geen vijf minuten of er kwam een taxi aanrijden, waar Pentrice Gardner uitstapte.

De jongeman droeg een officieel donker kostuum en meesmuilend bromde Raffles voor zich heen:

— Dat is waarschijnlijk nummer twee. Die komt natuurlijk de hand van Maud vragen. Het zal hier vandaag een drukke dag worden voor mijn vriend Punch, in meer dan één opzicht.

Prentice nam nauwelijks notitie van de chauffeur, die daar stond te wachten, maar liep vlug het huis binnen en nu zag Raffles, dat hij een grete ruiker bij zich had.

Maar Raffles moest veel langer wachten dan tien minuten, want het leek daarbinnen, een hele vergadering te zijn geworden.

Maar een half uur later kwam er toch een klein groepje naar buiten, Prentice met Maud, Richard met Margaret, gearmd en druk opgewekt babbelend.

De vier jongelui hadden nu de auto bereikt, waar de chauffeur in volkomen correcte houding naast stond en Margaret riep uit:

— Daar zijn wij, Buster. Wij gaan rijden.

Raffles ging opzij, Dick ging achter het stuur zitten en met de dochter van Reginald Punch naast hem.

Zij zwaaiden de achterblijvenden vrolijk toe en toen schoot de auto snel weg.

Daarop wendde Maud zich tot de chauffeur en zei:

— Wil je zo goed zijn, Buster, even

de cabriolet hier te brengen?

— Tot uw dienst, miss.

Raffles liep snel naar de garage en haalde er de aardige twoseater uit.

Een paar minuten later reed het tweede paartje er mee weg.

Raffles keek hen een ogenblik na en mompelde voor zich heen:

— Vier gelukkige mensen. Als zij het nu maar blijven; dat hoop ik van harte voor hen, want werkelijk, ik ben erg op hen gesteld geraakt. Wat hun vader betreft, die interesseert mij minder en ik zal hem zonder het minste gewetensbezwaar zoveel mogelijk geld aftappen.

En met dit voornemen bezielde, ging Raffles weer naar binnen via de tuin.

Hij had de paar dagen van zijn aanwezigheid goed besteed en de indeling van het huis had totaal geen geheimen meer voor hem.

Hij wist dat de reusachtige brandkast in de werkkamer stond en dat die steeds goed gevuld was; hij wist precies, waar alle bedienden sliepen en had de ligging van de slaapkamer van de heer des huizes, als een plattegrond in zijn hoofd.

Hij had Charles Brand gewaarschuwd en hij wist, dat deze nauwkeurig op de afgesproken tijd op zijn post zou zijn.

Het was erg laat in de middag en het was eigenlijk al etensuur, toen de beide paartjes bijna tegelijk van hun tochtje terugkeerden, blozend en gelukkig.

Raffles nam de auto's in ontvangst, met het zelfde onbewogen gezicht van altijd, maakte ze schoon en zette ze in de garage, waarvan hij de deuren zorgvuldig sloot.

Hij gebruikte het middagen in het bediendenvertrek, in gezelschap van alle andere bedienden.

Kitty had een plaatsje naast hem weten te veroveren en deed aanhalig, tot grote woede van « het schaap »; maar

Raffles at rustig verder en tegen het dessert stond hij op en zei:

— Aan al degenen, die er belang in stellen, deel ik even mee, dat ik mij vanmiddag verloofd heb met een winkeljuffrouw.

Kitty slaakte een kreet, overwoog een ogenblik, of zij flauw zou vallen, maar bedacht zich en vloog pardoes « het schaap » om de hals.

— Dat is nummer drie, bromde Raffles binnensmonds. Nu is alles in orde en nu begint voor mij het belangrijkste punt.

Hij moest die avond nog het echtpaar Punch naar een schouwburg en terug brengen, maar om half één in de nacht was iedereen in het grote huis naar bed gegaan, iedereen, behalve Raffles.

Hij wachtte tot één uur in het kleine kamertje boven de garage, ging toen voorzichtig de trap af, opende de deur van de garage, liep snel door de tuin en volgde de achtergevel, tot hij onder de ramen van de werkkamer stond.

Hij bleef een ogenblik luisterend staan en zette toen, zonder geluid te maken, de ladder, die hij had meegenomen, tegen het balkon, dat langs twee van de ramen liep.

Hij klom er als een kat bovenop en hoefde nu niets anders te doen, dan een van de openslaande deuren open te duwen, want hij had ze diezelfde avond al op een kler gezet.

Hij trok de gordijnen dicht en maakte licht.

In een hoek stond de geweldige brandkast, een zwaar meubel, dat menige inbreker zou hebben afgeschrikt.

Maar Raffles was niet de eerste de beste, en hij ging dadelijk aan de slag.

Hij had zijn instrumenten meegebracht en stak nu de stekker in een stopcontact van een elektrisch apparaat

waarmee hij een vlam kon ontwikkelen van een ongelooflijke hitte, die zelfs het hardste staal binnen korte tijd deed smelten als boter in een hete pan.

Hij beschermde zijn handen met dikke rubber handschoenen, zette een bril met zwarte glazen voor zijn ogen en een ogenblik daarna speelde een verblindend witte vlam op de zijwand van de kast.

Het duurde een half uur, voor de hitte van de vlam groot genoeg was, maar toen druppelde ook het metaal van de kast, als grote watertranen langs de wand en een kwartier later had hij een gat gemaakt, zo groot als een vuist.

Maar hij ging door en na verloop van nog een half uur was de opening bijna vier vierkante decimeters groot geworden.

Raffles kon er nu gemakkelijk zijn hele arm insteken, die hij met een soort asbest mouw tegen 't nog gloeiend hete metaal beschermde en daarop begon het verzamelen van de buit, effecten, pakjes bankbiljetten, goudgeld en andere dingen van waarde, die hij in de grote tas borg, die hij bij zich had.

Hij deed het licht uit na zijn instrumenten bij zich te hebben gestoken, klom van het balkon weer op de ladder, liep door de tuin naar de garage en opende zachtjes de deuren, die op de straat uitkwamen.

Daar stond een kleine, maar heel

snelle auto te wachten met Charles Brand achter het stuur.

Een korte, krachtige handdruk en de auto spoot de duisternis in.

Het was toen half vier in de nacht...

De volgende ochtend, een ogenblik nadat de diefstal ontdekt was, ontving Margaret een briefje met de volgende inhoud, met krachtige hand geschreven:

Beste Miss Margaret,

U ziet nu, dat ik gelijk had, toen ik u een paar dagen geleden zei, dat niet alles goud is, wat er blinkt.

Ik ben zo vrij geweest uw vader te bestelen voor een bedrag van 43.993 pond sterling en nog een kleinigheid. Hij is echter zo rijk, dat hij het nauwelijks zal merken.

Niettemin zou het dus wel wat vreemd zijn geweest wanneer uw wensen eens waren vervuld.

Vergeef mij de kleine teleurstelling, die ik u misschien moest bezorgen.

Met mijn oprechte wensen,

Hoogachtend,

John RAFFLES

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De schijndode pianist

2801. — De Limburgsche Drukkerijen,
HASSELT

Gedrukt in België.

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

LL.

NAAM :

ADRES :